

Rettevejledning til opgave 1

1: Skal retten behandle Sørensen's stævning mod Revision ApS?

Betingelserne for ad citation efter retsplejelovens § 250, stk. 2, er som udgangspunkt opfyldt, men Sørensen har ikke nedlagt en påstand over for Revision ApS under sagens behandling i byretten. Da der således ikke har været et partsforhold for byretten, kan der som et klart udgangspunkt ikke ske ad citation under anken.

Sørensen's krav mod Revision ApS må antages at bygge på samme forhold som Hansens krav mod Revision ApS. De er således blevet belyst under byretssagen, og det kan på det grundlag diskuteres, om der er sådanne særlige omstændigheder, at der efter retspraksis kan ad citeres i anken, jf. i det hele Den civile retspleje, s. 288 og s. 437, bl.a. med henvisning til U 1992.161 V.

2. Skal Hansen have procesbevillingsnævnets tilladelse til at anke?

Hansen skal have Procesbevillingsnævnets tilladelse, såfremt sagen efter påstanden har en økonomisk værdi på højst 20.000 kroner, jf. retsplejelovens § 368, stk. 1, og Den civile retspleje, s. 447. Hansen skal således som udgangspunkt have Procesbevillingsnævnets tilladelse, idet hans påstand for landsretten er på 10.000 kroner.

Der skal efter omstændighederne ske sammenlægning, jf. Den civile retspleje, s. 448. Sørensen's påstand for landsretten (20.000 kroner) over for Hansen er sammenholdt med det i byretten opnåede resultat (10.000 kroner) på 10.000 kroner, og Sørensen's påstand over for Revision ApS er – såfremt stævningen ikke afvises – på 20.000 kroner. Det skal således diskuteres, om der i dette tilfælde skal ske sammenlægning.

3. Er Hansens ankestævning indleveret inden for ankefristen?

Da dommen afsiges den 5. april 2018, udløber ankefristen den 3. maj. 2018, jf. retsplejelovens § 372, stk. 1. Da ankestævningen først indleveres den 4. maj 2018, er den således ikke indleveret inden for fristen.

Det kan tilføjes, at det er advokatens fejl, idet han beregner fristen forkert. Da parten identificeres med sin advokat, er der således ikke grundlag for at give oprejsningsbevilling, jf. Den civile retspleje, s. 445 f.

4. Kan Hansen fremsætte det nye anbringende?

Det nye anbringende fremsættes i ankestævningen. Det bliver således afgørende, om retten bliver nødt til at tage stilling til forhold, som ikke forelå for byretten, jf. Den civile retspleje, s. 455 ff. Såfremt det ikke er tilfældet, kan anbringendet efter praksis fremsættes, jf. retsplejelovens § 383, mens det næppe kan fremsættes, såfremt det er tilfældet, jf. retsplejelovens § 384.

Hansen har for byretten gjort gældende, at Revision ApS' fejl har påført Hansen et tab. Dette anbringende støttes nu også på det forhold, at revisionselskabet har begået tilsvarende fejl i tidligere regnskaber. Det kan diskuteres, om der overhovedet foreligger et nyt anbringende, men der er en sådan faktisk og retlig sammenhæng mellem de forhold, der påberåbes for byretten og landsretten, at det under alle omstændigheder er retsplejelovens § 383, der finder anvendelse. Det nye anbringende vil således efter praksis blive tilladt fremsat, jf. Den civile retspleje, s. 459, jf. s. 457 f.

Rettevejledning til opgave 2

1. Var det korrekt, at retten nægtede at lade Christian fremlægge videooptagelsen og erklæringen fra Dennis?

Retten tillod Christian at fremlægge videooptagelsen og erklæringen fra Dennis. Der er i forbindelse med bedømmelsen taget højde for det forhold, at spørgsmålet umiddelbart er formuleret forkert, men det afgørende for besvarelsen er under alle omstændigheder, om videooptagelsen og erklæringen efter retspraksis kan fremlægges.

Spørgsmålet vedrører parternes adgang til at fremføre forskellige former for bevis, hvilket er reguleret i retsplejelovens § 341, der giver retten mulighed for at afskære bevisførelse, såfremt denne er uden betydning for sagen, eller fordi det på forhånd er klart, der ikke kan lægges vægt på beviset, eksempelvis på grund af den måde beviset er fremskaffet på.

Videooptagelsen er formentlig foretaget ulovligt, da Anne ikke har givet sit samtykke, og da der er tale om forhold, der har privat karakter. Der gælder dog ingen generel regel i dansk ret om, at ulovligt tilvejebragte beviser må afskæres, jf. U2012.1893V. Udgangspunktet er derfor, at Christian kan fremlægge videooptagelsen.

Det kan dog diskuteres, om det forhold, at der er tale om en videooptagelse af private forhold, gør, at beviset alligevel må afskæres. Dette var netop ikke tilfældet i U2012.1983V, hvor landsretten udtrykkeligt lagde vægt på, at optagelsen i denne sag ikke vedrørte forhold af privat karakter. Diskussionen og ikke resultatet er afgørende.

De studerende kan herudover overveje, om beviset må anses for overflødig, jf. retsplejelovens § 341. Muligheden for at begrænse adgangen til at fremlægge beviset er dog en snæver undtagelse, og det fremgår af pensum, at den anvendes forsigtigt. Da det netop fremgår i opgaven, at videoen dokumenterer, at der er spildt rødvin på gulvet, er beviset næppe overflødig.

(Den civile retspleje, s. 501-502)

Erklæringen fra Dennis er en ensidigt indhentet sagkyndig erklæring. Adgangen til at fremlægge sådanne erklæringer er reguleret i retsplejelovens § 341 a. Erklæringen er indhentet forinden sagens anlæg, og erklæringen kan fremlægges medmindre erklæringens indhold, omstændighederne ved dens tilblivelse eller andre forhold giver grundlag for at fravige udgangspunktet, jf. retsplejelovens § 341 a, stk. 1. Der er intet i opgaven, der indikerer, at erklæringen fra Dennis er omfattet af en af disse undtagelser.

Parterne kan være afskåret fra at fremlægge en ensidig erklæring, såfremt den er faktisk eller videnskabelig uvederhæftig, eller hvis indholdet er irrelevant, men undtagelsesmuligheden er snæver, og der er intet i opgaven, der antyder, at erklæringen har en sådan karakter.

(Den civile retspleje s. 545-547)

2. Har byretten i Aarhus kompetence til at behandle sagen mod Buster?

Buster bor og arbejder i Spanien. Domsforordningen finder derfor anvendelse. Udgangspunktet er derfor, at sagen mod Buster skal anlægges i Spanien, hvor han har bopæl, jf. domsforordningens artikel 4.

Det fremgår imidlertid af domsforordningens artikel 24, stk. 1, at sager om rettigheder over fast ejendom samt om leje eller forpagtning af fast ejendom, retterne i den medlemsstat, på hvis område ejendommen er beliggende, skal anlægges i den medlemsstat, hvor ejendommen er beliggende. Sagen vedrører erstatning for skade opstået i forbindelse med en aftale om udlejning af fast ejendom, og en sådan sag er omfattet af domsforordningens artikel 24, nr. 1, jf. U2008.1736V.

Domsforordningens artikel 24, stk. 1 er en enekompetenceregulering, der ikke kan fraviges ved aftale, jf. domsforordningens artikel 26, stk. 1. Byretten i Aarhus kan derfor ikke opnå kompetence som følge af den aftale, som Buster og Christian har indgået, ligesom retten ikke bliver kompetent, fordi Buster giver møde for retten, jf. domsforordningens artikel 26, stk. 1.

Det fremgår af sagen, at parterne ønsker at behandle sagen sammen med sagen mod Anne. Parterne ønsker derfor, at der foretages subjektiv kumulation, hvilket retten accepterer. Da domsforordningen finder anvendelse, er det domsforordningens regler om subjektiv kumulation i domsforordningens artikel 8, hvis anvendelse må vurderes. Denne bestemmelse kan ikke anvendes i sager, der er omfattet af domsforordningens artikel 24, nr. 1.

Diskuteres domsforordningens artikel 8, må de studerende afvise, at de to sager er snævert forbundne, da de hverken baseres på samme retsgrundlag (der er indgået to aftaler) eller samme faktiske forhold.

Retsplejelovens regler om subjektiv kumulation kan ikke anvendes, da der ikke er værneting i Danmark for kravet mod Buster, jf. retsplejelovens § 250, stk. 1, nr. 1, jf. domsforordningens artikel 24.

Byretten i Aarhus har derfor ikke kompetence til at behandle sagen mod Buster.

(Den civile retspleje, s. 205-206, 251-252 og s. 280)

De følgende spørgsmål skal besvares under forudsætning af, at byretten i Aarhus havde kompetence til at behandle sagen mod Buster.

3. Skulle byretten have nægtet at inddrage Busters krav på kr. 80.000 mod Christian i sagen?

Buster gør et selvstændigt modkrav gældende. Kravet gøres ikke gældende til kompensation, da han påstår betaling af beløbet. Busters adgang til at gøre et modkrav gældende i en sag, der er kumuleret, er reguleret af reglerne om nova i retsplejelovens § 358, stk. 1, jf. retsplejelovens § 249, stk. 4. Udgangspunktet er, at der er fri adgang til at fremsætte nye påstande frem til forberedelsens afslutning. Det må derfor vurderes, hvornår forberedelsen er afsluttet.

Det er retten, der bestemmer tidspunktet for forberedelsens slutning, jf. retsplejelovens § 356, stk. 1. Da retten ikke har fastsat et tidspunkt, sluttet forberedelsen 4 uger før hovedforhandlingens begyndelse. Forberedelsen er derfor slut den 10. juli 2018. Den processuelle frist udløber, når processkriftet er tilgængeligt for retten, jf. retsplejelovens § 148, stk. 2, hvilket for så vidt angår et

processkrift indleveret på rettens sagsportal ved døgnets udløb den 10. juli 2018, jf. U2016.3825V. Da processkriftet, der indeholder den nye påstand, er modtaget på sagsportalen den 10. juli 2018, er forberedelsen ikke afsluttet, og adgangen til at fremkomme med en ny påstand er derfor ikke prækluderet, jf. retsplejelovens § 358, stk. 1.

Byretten har derfor korrekt meddelt, at Busters selvstændige påstand kan behandles i sagen.

(Den civile retspleje, s. 316, 350-351, 375)

4. Skal byretten afsige dom over Buster i overensstemmelse med de af Christian nedlagte påstande?

Spørgsmålet vedrører retsvirkningerne af Busters udeblivelse til hovedforhandlingen, hvilket er reguleret i retsplejelovens § 360, jf. § 362. Heraf fremgår, at retsvirkningen af udeblivelse afhænger af, om det er sagsøger eller sagsøgte, der udebliver.

Buster er sagsøgte i sagen, og retten afsiger som udgangspunkt dom efter sagsøgerens påstand, jf. retsplejelovens §§ 360, stk. 3, og 362, stk. 1. Retten kan dog undtagelsesvist bestemme, at udeblivelsen ikke har den sædvanlige udeblivelsesvirkning, jf. retsplejelovens § 360, stk. 7, såfremt udeblivelsen skyldes lovlig forfald, at der i øvrigt foreligger undskyldende omstændigheder, eller om modparten ønsker sagen udsat.

Busters udeblivelse kan næppe betragtes som *lovligt forfald*, selvom udeblivelsen skyldes transportproblemer, da disse transportproblemer skyldes, at Buster ikke når sit fly pga. Busters egne forhold. Der synes heller ikke at være undskyldende omstændigheder i øvrigt, ligesom det fremgår udtrykkeligt, at Christian ikke ønsker sagen udsat. Retten kan derfor afsige dom i overensstemmelse med Christians påstand vedrørende kravet på kr. 75.000, men retten bør forinden give Buster mulighed for at udtale sig om udeblivelsen.

Selvom Buster er sagsøgte i sagen, reguleres retsvirkningen af hans udeblivelse i forhold til den af ham nedlagte selvstændige påstand på kr. 80.000 af principperne i retsplejelovens § 360, stk. 1, jf. U1977.571/1 V. Retten skal derfor ikke afsige dom i overensstemmelse med Christians frifindelsespåstand, men i stedet afvise at behandle dette krav.

(Den civile retspleje, s. 379-384. 387-388)